

dog uhyggeligt, at der ved Finantslovens 3die Behandling, hvor der behandles Sager af saa overordentlig vigtig Betskaffenhed, skal drages Spørgsmaal af denne Natur ind i Forhandlingen. Er der begaaet Feil, lad Vedkommende, det være nu de, der have undersøgt den, eller Maskinmestrene eller Hr. Sommer eller Hr. Wain bære deres Ansvar paa den ene eller anden Maade. Jeg vil kun sige, at det ærede Medlem maa have et underligt Begreb om Forhør, naar han troer, at en Erklæring af den Mand, som kan friggjøre sig ved at sige, at han har faaet en Ordre, men som dog siger, at han ingen Ordre har faaet, ikke skal være en fuldstændig ghyldig og afgjørende Erklæring.

Jeg skal nu med Hensyn til de to Forslag, der ere fremkomne fra den høitærede Marineminister under Nr. 40 og 46, først bemærke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgrebs (Tuzen) vistnok fuldstændig misforstod den høitærede Minister. Han siger, at der er Forbindelse mellem Nr. 40 og 46, men jeg antager dog ikke, at Ministeren vil fraraade os at votere Nr. 40, hvis vi ikke votere Nr. 46. Jeg antager netop, at Nr. 40 angaaende Bygningen af et mindre, hurtigseilende Skib til 500,000 Rb., væsentlig er stillet for at holde Skibsbyggeriet for Marinen gaaende. Nr. 53 og Danmark ville henimod Efteraaret forhaabentlig blive færdige, da have vi kun Nr. 54 under Bygning, og Forslaget er da stillet for at give Arbejderne vedblivende Betskæftigelse og holde Virksomheden igang ved at fortsætte med Bygningen af et mindre Skib. Den høitærede Marineminister har ikke — jeg vilde ønske, at han havde — troet det rigtigt at begynde Bygningen af et større Skib, hvilket jeg med Fornøielse vilde have stemt for. Han har kun stillet et Forslag, hvorved han vil kunne fortsætte Virksomheden paa Bærstet. Denne er i mine Tanker i god Gang, og den hele Indretning der gjør Danmark Fre. Man er i forholdsvis kort Tid gaaet over fra Træstibs- til Jernstibsbygning; det er steet med Hurtighed, Raffhed og Dydighed, skjøndt ganske vist saaledes, at Arbeidet i Begyndelsen er gaaet langsomt, men dog saaledes at Arbeidsfolkene hurtigt indpøvedes i det Nye. Det er

allerede en stor Ting, paa eengang at have øvet en stor Mængde Arbeidere, saaledes, at de gaae fra den ene Virksomhed til den anden. Jeg vilde nødtigt see, at Virksomheden standsedes, og den kunde let standses, naar man ikke vedtager det Forslag, som Ministeren har stillet under Nr. 40. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 46 siger jeg, at dersom Fleertallet vil votere Summen, skal jeg glæde mig derved; jeg vil deri see et Vidnesbyrd om, at Folkethinget vil gjøre store Offre for at udvikle vort Søforsvar, men jeg vil tillige sige, at de Herrer da maae være forberedte paa, at, dersom de forventede Penge ikke indkomme, kan der muligt fordres en hyderligere Stat af Borgerne til Marinens Udvikling paa denne Maade. Naar jeg har talt om, at Krigsministeren var kommen i Forkjøbet, haaber jeg, at de ærede Medlemmer ikke vilde misforstaae denne Ytring. Det, der laa i min Tanke, men som jeg ikke vilde udsøre nærmere for ikke at vidtløstiggjøre Discussionen, var, at den Gang, vi fik en ny Krigsminister, som tog den Beslutning at gennemføre Hærens Lov med al mulig Styrke og at bevæge Rigsdagen til at bringe de nødvendige Offre; savnede vi en Marineminister, der havde stillet sig en lignende Opgave. Jeg anfaae det for i høi Grad sørgeligt, at Krigs- og Marineministeriet ikke vare forenede hos een Mand, der med Overblik kunde lægge en Plan for Marinens saavel som for Hærens Udvikling, saa at de Offre, man gjorde, i et passende Forhold kom begge Etater til Gode. — Jeg anseer det for uheldigt, at det skulde være saa, at kun den ene Stat havde en Repræsentant, der kunde bringe Rigsdagen til at gjøre de Offre, han anfaae rigtige, medens vi derimod havde en Marineminister, der ligesom gif bagefter og sagde: naar Du gjør saa store Fordringer, tør jeg ikke forbre Noget. Istædetfor at samvirke, gif den Ene i Spidsen og bevægede os til de bethdelige Offre, og den Anden var ikke istand til at stille de Fordringer, som i mine Tanker naturlig kunde være stillede ved Samvirken mellem dem. Nu er det atter kommet saaledes, at Krigsministeren, der allerede i forrige Aar fik en bethdelig Sum til Bagladevaaben, medens Marineministeren ikke fik nogen større